

कुचेला

कुञ्जटिः

कुञ्जरः

“अन्या वक्षसि चान्यस्यास्तस्याप्यपराः कुचे ।
उरुपार्श्ववटीष्टमन्योन्यं समुपार्श्विताः” ॥
स्त्रीणां यौवने कुचपरिचिह्नमिवति ।
यथाह भावप्रकाशे ।
“पुष्पाणां सुकुले गन्धो यथा सन्नपि नाप्यते ।
तेषां तदपि तारुण्ये पृथक्त्वात् यत्किमेति हि ॥
कुसुमानां प्रफुल्लानां गन्धः प्रादुर्भवत्यथा ।
रोमराज्यादयः पुंसां नारीणामपि यौवने ॥
जायते ऽत्र च यो भेदो ज्ञेयो व्याख्यानतः स च” ॥
व्याख्यानं यथा,—

“पुंसां रोमराजिभ्यश्चुप्रभृतयः
नारीणान्तु रोमराजी स्तनार्चवादयः” ॥

कुचखड्का, स्त्री, (कुक्षिता चखड्का कोपना इव ।
विद्वत्तिकादितया तथात्वम् ।) मूर्ध्वाक्षता । इति
शब्दचन्द्रिका ॥

कुचन्दनम्, स्त्री, (कुक्षितं गन्धहीनतया यच्चन्दनं
यदा कौ पृथिव्यां चन्दनमिव ।) रत्नचन्दनम् ।
इत्यमरः । २ । ६ । १२२ ॥ पञ्चाङ्गम् । वकम्
काट् इति भाषा । उक्तभेदः । इति मेदिनी ॥
कुङ्कुमम् । इति शब्दचन्द्रिका । (अस्य पर्याया
यथा,—वैद्यकरत्नमालायाम् ।

“पतङ्गं रङ्गनं रत्नं पञ्चाङ्गञ्च कुचन्दनम्” ॥

कुचपला, पुं, (कुच इव फलं यस्य । कुचसदृशत्वा-
त्तथात्वम् ।) दाडिमवृक्षः । इति राजनिर्घण्टः ॥
(गुणपर्याया दाडिमशब्दे ऽस्य ज्ञातव्याः ॥)

कुचरः, चि, (कुक्षितं चरतीति । कु + चर् + अच् ।)
कुवादः । परदोषकथनशीलः । इत्यमरः । ३ । १
३७ ॥ (दुर्गमदेशगन्ता । यथा, ऋग्वेदे । १ । १५ । ४ । २ ।
“प्र तद्विष्णुः स्तवते वीर्येण ऋगो न भीमः कुचरो
मिरिहः” ॥ कुक्ष्याने चरतीति । कान्तारादि-
पर्यटकः । कौ पृथ्वां चरतीति । भूमिचरः ॥
यथा महाभारते । १४ । ३८ । १३ । १४ ।

“दृष्ट्वा त्वादित्यमुद्यन्तं कुचराणां भयं भवेत् ।

अजग्राः परिहृष्येयुश्चालो दुःखभागिनः ॥

आदित्यः खलुमुक्तिं कुचरास्तु तथा तमः ।

परितपोऽभ्यगानाञ्च रजसो गुण उच्यते” ॥

कुचायः, स्त्री, (कुचस्य कुचयोर्वा अयम् ।) स्तनाय-
भागः । तत्पर्यायः । चुचुकम् २ । इत्यमरः । २ ।
६ । ७७ ॥ चुचुकम् ३ । इति तट्टीका ॥

कुचाङ्गेरी, स्त्री, (कुक्षिता चाङ्गेरी ।) इति रत्न-
माला । चुक्रिका । चुकामाण इति भाषा ॥

कुचिकः, पुं स्त्री, (कुच + नाञ्जनात् इकन् ।)
मत्स्यविशेषः । इति त्रिकाण्डशेषः । कुचिया
इति भाषा ॥

कुचेला, चि, (कुक्षितं चेल् वक्षं यस्य ।) कुवासाः ।
परिहितकुक्षितवस्त्रो जनः । इति मेदिनी ॥
(कुक्षितं चेल्मिति विग्रहे । स्त्री, जीर्णवस्त्रम् ।
यथा, मनुः । ६ । ४४ ।

“कपालं वृद्धमूलानि कुचेलमसहायता ।

समता च व सत्स्मिन्नेतन्मुक्तस्य जघनम्” ॥

कुचेला, स्त्री, (कुचा सङ्घा च इला भूमिः निद्रा वा
यस्याः ।) विद्वक्त्र्यौ । इति मेदिनी (यथा, भैषज्य-

रत्नावल्याम् ।

“कुचेला कुलका रार्चिर्भेधनामा च यथ्यिका” ॥

अस्याः पर्याया यथा ।

“अम्बुलाम्बुकीपाटा कुचेला पापचेलिका ।

एकाष्टीणा वरा तित्ता प्राचीनौकाशिवानुका” ॥

इति वैद्यकरत्नमालायाम् ॥

कुचेली, स्त्री, (कुचेल + गौरमदिखात् डीप् ।) अम्बुला ।

इति रत्नमाला ॥ आकनादि इति भाषा ॥

कुच्छं, स्त्री, (कोः पृथिव्याः दुःखं व्यति दर्शनाज्जा-
दिना लुनातीति । कु + क्षो + कः ।) कुसुदम् ।

इति शब्दचन्द्रिका ॥ (कुमुदशब्दे ऽस्य गुणपर्याया
बोद्धव्याः ॥)

कुज उ स्तेये । इति कविकल्पद्रुमः ॥ (आं-परं-सकं-
सेट् ।) उ कोजिला कुक्ता । स्तेयं चौर्यम् । इति
दुर्गादासः ॥

कुज, इ अथ्यतशब्दे । इति चन्द्रः । (आं-परं-सकं-
सेट्-इदित् ।) कुञ्जति कुञ्जरः । इति दुर्गादासः ॥

कुजः, पुं, (कोः पृथिव्याः जायते । कु + जन् + डः ।)
मङ्गलयज्ञः । (यथा, मङ्गलयज्ञस्तुतौ । “अङ्गारकः
कुजो भौमः” इति ।) नरकासुरः । (यथा,—

“तत्राहृतास्ता नरदेवकन्याः

कुजेन दृष्टा हरिमात्तैर्वन्धुम्” ॥

श्रीमद्भागवते ३ । ३८ ॥) उक्तः । इति हेमचन्द्रः ॥

कुजम्भलः, चि, (कोः पृथिव्याः कौ वा जम्भलः
क्षत्तिकादिखनेन सन्धिचौरः ।) चौरविशेषः ।
इति हारावली । विंदेल चोर इति भाषा ॥

कुजम्भलः, चि, (कुजम्भो ऽस्यास्तीति । इलच् ।)

कुजम्भलः । इति शब्दरत्नावली ॥

कुजा, स्त्री, (कुजाः पृथिवीजाः उक्षाः आश्रयत्वेन
सन्ति अस्याः इति अच् ततटाप् । यथा,—

“कदली दाडिमी धान्यं हरिद्रा मानकं कचुः ।

विन्वाशोकौ जयन्ती च विन्धेया नवपत्रिका” ॥

इति मन्त्रोक्तनवपत्रिकासु “तव स्थानमिदं मर्त्ये”

इत्यादि निर्देशेन चास्याः आश्रयत्वात् तथात्वम् ।)

कात्यायनी देवी । इति मेदिनी ॥ (कोः पृथिव्याः

जायते । जन + डः टाप् च । सीता देवी भूमेः

तदुत्पत्तिकथा कालिका पुराणे ३७ अध्याये ।

“ततः पुरोधसं राजा गोतमं मुनिसत्तमम् ।

तत्पुत्रञ्च श्रुतानन्दं पुरोधायाकरोन्मखम् ॥

द्वौ पुत्रौ तस्य सज्जातौ यज्ञभूमौ परौ स्मृतौ ।

एका च दुहिता साध्वी भूम्यन्तरगता शुभा” ॥

कुञ्जिशः, पुं, मत्स्यभेदः । अस्य गुणाः । मधुरत्वम् ।

हृद्यत्वम् । कषायत्वम् । दीपनत्वम् । जलकारित्वम् ।

खिण्वत्वम् । गुरुत्वम् । ग्राह्यत्वम् । वाते हिव-

त्वम् । रोचनत्वञ्च । इति राजनिर्घण्टः ॥

कुञ्जटिः, स्त्री, (कोजति अपहरति सूर्यप्रकाशम् ।

कुज् + क्षिप् न कुलम् । भट् संघाते इन् । ततः

कर्मधारयः ।) कुञ्जटिका । कुया । कुयासा इति

च भाषा । तत्पर्यायः । भूममहिषी २ रतान्ध्री

३ कुहेजिका ४ धूमिका ५ नमोरेणुः ६ । इति

त्रिकाण्डशेषः । अस्य गुणाः । रुक्षत्वम् । तमोगुण-

प्रायत्वम् । कषापित्तकारित्वञ्च । इति राजवल्लभः ॥

कुञ्जटिका, स्त्री, (कुञ्जटि + स्वार्थे कन् टाप् ।)

कुञ्जटिः । इति शब्दरत्नावली ॥

कुञ्जटो, स्त्री, (कुञ्जटि + स्त्रियां वा डीप् ।)

कुञ्जटिः । इति शब्दरत्नावली ॥

कुञ्चनं, स्त्री, (कुञ्चति अनेन । कुञ्च + करणे ल्युट् ।)

नेत्ररोगविशेषः । तस्य जघनं यथा,—

“वाताद्या वर्तसङ्कोचं जनयन्ति यदा मलाः ।

तदा द्रष्टुं न शक्नोति कुञ्चनं त्राम तद्विदुः” ॥

इति माधवकरः ॥ (भावे ल्युट् । सङ्कोचः । यथा

सुश्रुते ।

“कुर्वात् शिरागतं मूलशिरा कुञ्चनपूरणम्” ॥)

कुञ्चपला, स्त्री, (कुञ्चं कुञ्चितं फलं अस्याः ।) कुञ्जाण्डी ।

इति राजनिर्घण्टः ॥

कुञ्चिः, पुं, (कुञ्च + इन् ।) अष्टमुष्टिपरिमाणम् ।

यथा, स्मृतिः ॥

“अष्टमुष्टिर्भवेत् कुञ्चिः कुञ्चयोऽष्टौ च पुष्कलम्” ॥

कुञ्चिका, स्त्री, (कुञ्च + एवल् + टाप् इत्वंच् ।)

गुञ्जा । कुञ्च इति भाषा । वंशशाखा । कश्चि इति

भाषा । इति शब्दचन्द्रिका ॥ क्षणाजीरकः । इति

जटाधरः ॥

(अस्या व्यवहारो यथा मरिचचाद्यूर्णौ ।

“मरिचः कुञ्चिकाम्बला वृक्षान्ताः कुञ्जाः पृथक्” ॥

इत्यादिषु द्रव्यम् । इति चरके चिकित्सास्थाने ।

१६ अः ॥) कूर्चिका । कुञ्जि चावि इति च भाषा ।

इति हेमचन्द्रः ॥ मेथिका । इति राजनिर्घण्टः ॥

मत्स्यभेदः । कुञ्च इति भाषा । यथा । “कुञ्चिकयेनं

विस्माययति भाययति” । इति मुग्धबोधम् ॥

कुञ्चितं, चि, (कुञ्च + क्तः ।) वज्रम् । इत्यमरः ।

३ । १ । ७१ ॥ (यथा, नैषधे ३ । १ ।

“आकुक्षिताभ्यामथ पक्ष्मतिभ्यां

नभोविभागात्तरसावतीर्थे” ॥)

तगरपुष्पे स्त्री । इति राजनिर्घण्टः ॥

कुञ्जः, पुं स्त्री, (कौ जायते जन + डः ।) पृथोदरा-

दित्वात् सुमि साधः ।) पर्वतादेर्लतापल्लवादिभिः

समन्ताच्छादितगर्भो मङ्गरादिदेशः । इति मधु-

प्रभृतयः ॥ उपरि चतुर्दिक्षु च लतादिभिराच्छा-

दितस्य स्थानस्य मध्ये शून्यदेशः । इत्यन्ये । इति

भरतः ॥ तत्पर्यायः । निकुञ्जः । इत्यमरः । २ । ३ । ८ ॥

(यथा, मदाङ्गदूते १ ।

“गोपीभर्तुर्विरहविधुरा काचिदिन्दीवराक्षी

उन्मत्तेव खलितकवरी निःश्वसन्ती विश्रालम् ।

अचैवास्ते सुररिपरिति भ्रान्तिदूतीसहाया

ब्रह्मा गेहं भटिति यमुना मञ्जुकुञ्जं जगाम” ॥)

हनुः । हस्तिदन्तः । इति मेदिनी ॥

कुञ्जरः, पुं, (प्रशस्तः कुञ्जः हनुर्दन्तो वा अस्यस्य ।

कुञ्ज + “रप्रकरणे खमुखकुञ्जेष्वः उपसंस्थानम्” ।

वार्त्तिकं इति २ ।) हस्ती । (यथा, महाभारते

३ । दैतवनप्रवेशे २६ । १५ ।

“कुञ्जरस्त्वेव संयाने परिहृष्टाङ्गप्रयश्च” ॥)

उत्तरपदे श्लेषवाचकः । यथा एवमकुञ्जर इत्यादि ।

इत्यमरः । २ । ८ । ३४ ॥ (सर्पविशेषः । यथा,

महाभारते । ३५ । १५ ।